

Ісус іде по воді: "Якщо ви матимете віру - Я прийду і виведу вас із небезпеки"

Categories : [Варто прочитати](#)

Date : 25/03/2016

Пізній вечір, майже ніч, оскільки майже нічого не видно на шляху, що звивається вгору пагорбом, на якому стоять поодинокі дерева. Здається, що це оливні дерева, але через слабе світло я не можу впевнено цього сказати. Вони не дуже високі, мають густе листя і вигнені, як звичайні оливні дерева.

Ісус сам. Він — одягнутий у біле і носить темно-синій плащ. Він піднімається і проходить поміж деревами. Він іде широким упевненим кроком. Нешвидко, але завдяки широким крокам він швидко просувається уперед, не поспішаючи. Нарешті він виходить на виступ у формі балкона, з якого видно озеро, що спокійно лежить

у сяйві зір, котрі вже покрили його світлячками. Тиша огортає Ісуса своїми спокійними обіймами, забирає з його свідомості народ і землю і поєднує його з Небом, що, здається, зійшло вниз, щоб поклонитися Слову Божому і приголубити його світлом своїх небесних тіл.

Ісус молиться в своїй звичній поставі: стоячи прямо з розпростертими руками. За його спиною стоїть оливне дерево, на темному стовбурі якого він здається розіп'ятим. Листя дерева заледве піднімається над ним, великим, як є, і заміняє напис на хресті словом, що підходить Христові. Там: "Цар Юдеїв", тут: "Цар миру". Мирне оливне дерево каже тому, хто його розуміє, правильне слово. Ісус довго молиться. Потім він сідає на виступі, на якому стоїть дерево, на вузол із коріння і приймає свою звичну позу зі складеними руками і впертими в коліна ліктями. Він занурився у споглядання. Хто знає, яку божественну розмову веде він з Отцем і Духом у цю годину, коли він сам і може належати Богові. Бог із Богом!

Мені здається, наче пройшло багато годин, бо я бачу, що зорі змінили своє розташування і багато їх уже зайшло на заході.

Саме коли на крайньому сході робиться помітним слабе світло, яке ще, власне, не можна назвати світлом, легкий порив вітру сколихнув оливним деревом. Потім знову запанувала тиша. Незабаром вітер стає сильнішим. Його пориви налітають з

коротшими проміжками і стають сильнішими. Світанковому світлові стає важко прокладати собі шлях через темні маси хмар, які покривають небо і яких женуть сильніші пориви вітру. Й озеро вже не спокійне. Здається, піднімається буря, дуже схожа на ту, яку я вже бачила у видінні про бурю на морі. Тепер повітря, яке нещодавно було таким спокійним, наповнюється шелестом листя і бурлінням води.

Ісус прокидається із свого споглядання. Він піднімається і дивиться на озеро. В світлі останніх зірок і убогих вранішніх сутінків він шукає щось і бачить барку Петра, що намагається наблизитися до протилежного берега, але не може це. Ісус щільніше загортається в свій плащ, натягає край, який би заважав йому при спускові, як каптур на голову і поспішає не дорогою, а стежкою прямо вниз до озера. Він іде так швидко, що здається, наче він летить.

Досягнувши берега, в котрий ударяються хвилі, піна від яких клаптями лежить на тальці, він швидко крокус далі, наче йде не по рідині, а найгладшою і найтвердішою поверхнею. Тепер він - світло. Здається, наче та дещиця світла, що йде від померклих зірок і буремних сутінків, концентрується на ньому і його струнка постать фосфоресціює. Він летить хвилями, пінистими гребенями хвиль і темними долинами між хвилями з простягнутими руками, плащ надувся навколо нього і майорить, як раптовий розмах крил, оскільки туго обтягнений навколо тіла.

Апостоли бачать Ісуса і в страсі скрикують, і цей крик вітер несе до Ісуса.

“Не бійтеся, це я!” - голос Ісуса без зусиль лине над озером, хоч і панує зустрічний вітер.

“Чи справді це ти, Вчителю? - питає Петро. - Якщо це ти, то накажи мені прийти до тебе і ходити з тобою по воді”.

Ісус усміхається. “Ходи!” і каже він просто, наче це була б найпростіша річ у світі - ходити по воді.

І Петро, зодягнутий лише в коротку туніку без рукавів, стрибає через борт і йде назустріч Ісусові.

Та коли він опинився десь на віддалі п'ятдесяти метрів від Ісуса, його огорнув страх. До того його ніс імпульс його любові. Тепер його здолало людське... і він боїться за своє життя. Він починає вагатися, як людина, що перебуває на слизькій поверхні чи, більшою мірою, на бархані, починає жестикулювати і йти на дно. І чим більше він жестикулює і боїться, тим більше він поринає.

Ісус зупинився і дивиться на нього. Серйозний і повний очікування. Але він навіть руки не простягає. Він схрестив руки на грудях, не каже ні слова і не робить і кроку.

Петро поринає. Зникають кісточки, литки, коліна. Вода досягає йому вже до стегон і скоро дійде до пояса. На його обличчі - великий страх. Страх, що паралізує і його думки. Він - тільки людина, що боїться потонути. Він навіть не думає про те, що може плавати. Він приголомшений страхом.

Нарешті він глянув на Ісуса. Досить цього погляду, щоб він усвідомив, де шукати порятунку: “Учителю, Господи, рятуй мене!”

Ісус звільняє руки і, наче несений вітром чи хвилями, поспішає до апостола, простягає до нього руку і каже: “О, що ти за маловірна людина! Чому ти засумнівався у мені? Чому ти хотів зробити це сам?”

Петро, що судомно міцно тримається за руку Ісуса, не відповідає. Він тільки дивиться на нього із страхом і каяттям.

Але Ісус усміхається і міцно тримає його за зап'ястя, поки вони не досягають човна і не сідають в нього. Тоді він наказує: “Ідіть до берега. Ось цей тут зовсім промок”. І він усміхнено дивиться на впокореного апостола.

Хвилі розгладжуються і полегшують швартування. Місто, що виднілося із пагорба, тепер лежить на узбережжі.

Тут закінчується видіння.

Ісус каже: “Часто я чекаю, поки мене покличуть, коли бачу своїх дітей у небезпеці. І часто я приходжу на допомогу і тому, хто є невдячним сином. Ви спите або охоплені турботами життя і обладками світу. Я пильную і молюся за вас. Як ангел усіх людей стою я, захищаючи, при вас, і нічого немає для мене більш болючого, ніж не могли допомогти вам, тому що ви відкидаєте мою допомогу і вважаєте за краще самотійно давати собі раду з усім, або, що ще гірше, кликати на допомогу злого.

Як батько, що змушений почути від свого сина: “Я тебе не люблю, я тебе не хочу, йди геть із мого дому!”, я відчуваюся приниженим і боляче заторкненим, більше, ніж від своїх ран. Але коли ви не відкидаєте мене і не кажете: “Йди геть!”, а життя відволікло вас, тоді я постійно пильную, готовий втрутитися, перш ніж ви мене покличете. І якщо я чекаю на слово від вас, як я роблю це деколи, то лиш аби відчути, що мене кличуть. Яка ласка і як солодко мені, коли я чую, що люди кличуть мене, і відчуваю, що вони пам'ятають про те, що я Відкупитель і Спаситель.

Апостоли веслували згідно з моїм наказом, щоб досягти Капернауму і там зачекати мене. Я відокремився від натовпу після чуда помноження хлібів, але не з досади на людей чи з втоми. Мені ніколи не набридають люди, навіть коли вони зі мною погано поведуться. Лиш коли я побачив, як топчуть ногами Закон і оскверняють дім Божий - я обурився. Але тоді це було не через мене, а через справу Отця, тому що я був на землі першим Слугою Божим, аби служити Богові і в Небі.

Я ніколи не втомлювався посвячувати себе народові, навіть коли я бачив людей такими нерозумно впертими, повільними і людськими, що навіть ті втратили б мужність, що почувалися б цілком дозрілими до свого посланництва. Саме тому, що я бачив їх такими слабкими, я завжди повторював свої повчання. Я поведився з ними як з учнями, що відстають, і керував їхнім духом за найпростіших відкриттів і справ, так само, як терплячий учитель веде недосвідчені рученьки своїх учнів, коли вони пишуть перші букви, з тим, щоб вони ставали все спроможнішими усвідомити і виконати все.

Скільки любові подарував я людям! Я зрозумів їх у їхній людськості, щоб повести її до духу. І я почав із тіла. Але тоді, як сатана послуговується тілом, щоб привести до

пекла, я веду людей через тіло до неба.

Я відійшов на самоту, щоб подякувати Богові за помноження хлібів. Багато тисяч поїло. Я вклав їм у серце сказати: "Подякуйте Господеві". Та коли людина вже отримала допомогу, тоді вже не знає сказати "дякую". Так, я зробив це за них. А потім я поєднався з небесним Отцем у нескінченному прагненні любові. Я був на землі, але як оболонка без життя. Мій дух вознісся до мого Отця, якого я відчув наче схиленим над своїм Словом, що сказало до нього: "Я люблю тебе, о Святий Отче!" Моєю радістю було сказати йому: "Я люблю тебе". Сказати це йому як людина, не тільки як Бог. Поклонятися йому з почуттям людини, так, як я віддаю йому своє биття серця яко Бог. У мене було таке відчуття, наче я магніт, що стягує на себе всю любов людей, які трохи люблять Бога. І подовжує її в посудині свого серця. Мені здалося, наче я цілком самотній: людина, чи краще людський рід, що, як у дні невинності, знову розмовляє у вечірній свіжості з Богом.

Але хоча моє блаженство, тому що це було блаженство любові, було досконалим, воно все ж не робило мене сліпим до потреб людей, і я помітив небезпеку для моїх синів на озері. І ради людей я відокремився від любові. Любов мусить завжди бути готовою допомогти!

Вони прийняли мене за привида. О, як часто ви, бідні діти, вважаєте мене за привида, за істоту, що викликає страх! Якби ви завжди про мене думали, то ви б мене тут же впізнали. Та у своїх серцях ви маєте так багато інших турбот, і вони затуманюють вам розум. А я даю себе впізнати. О, якби ви могли мене відчути!

Чому Петро став потопати після того, як уже пройшов так багато метрів по воді? Ти це сказала: тому що людське у ньому здолало його дух.

Петро занадто був людиною. Якби на його місці був Йоан, він би ні не вагався стільки, ні не був би нерішучим. Чистота дає мудрість і твердість. Але Петро був людиною в найістиннішому розумінні цього слова. Він мав прагнення бути першим, показати, що ніхто не любить Учителя більше за нього. Він хотів висунутися і думав, що вже піднявся над слабкостями тіла тільки тому, що був одним з моїх. Замість того бідний Симон потерпів невдачу на іспитах у малодостойний спосіб. Але це було необхідно, бо він був призначений для того, аби впроваджувати далі милосердя Вчителя у церкві, що зароджувалася.

Петро не тільки дав себе здолати страхом за своє zagrożене життя, але й став, як ти сказала, "тремтячим тілом". Він більше не роздумує і не дивиться на мене.

І ви також так робите. Чим більша небезпека, тим більше хочете ви самі собі допомогти. Ніби ви самі щось можете зробити! Ніколи ви так не віддаляєтеся, не закриваєте переді мною своє серце і навіть осуджуєте мене, як у години, коли б ви мали довіритися мені і покликати мене.

Петро не проклинає мене. Але він забуває мене, і я повинен застосувати силу своєї волі, щоб прикликати до себе його дух: щоб він звернув свої очі на свого Вчителя і Спасителя. Я наперед розгрішую його від його гріха сумніву, бо я його люблю, цю імпульсивну людину, яка, раз скріплена у милості, зуміла простувати вперед в цій милості, ніколи не впадаючи в сум'яття чи втому аж до своєї мученичої смерті, яка невтомно аж до своєї смерті закидає свої містичні сіті, щоб приводити душі до свого Вчителя. І коли він мене закликає, тоді я не тільки йду до нього: я поспішаю йому на

допомогу і міцно тримаю його, щоб відвести його в безпеку.

Мені можна закидати м'якість, бо я розумію всі причини, що пом'якшують вину мого Петра. Я - найкращий захисник і суддя, що існував коли-небудь і існуватиме колись. Для всіх. Я розумію вас, мої бідні діти! І навіть якщо я кажу вам слово докору, то моя усмішка пом'якшить його. Я люблю вас. Цим усе сказано.

Я хочу, що ви мали віру. І коли ви її маєте, я приходжу і виводжу вас із небезпеки. О, якби земля зуміла так сказати: "Вчителю, Господи, рятуй мене!" Лиш крик - але цілого людства - був би достатнім, і миттєво був би переможений сатана зі своїми катанами і впав би додолу! Та ви не можете в це повірити. Я намагаюся знаходити все нові засоби, щоб привести вас до віри. Але ви падете у свій бруд, як камінь у трясовину, і залишаєтеся там похованими.

Ви не хочете очистити води вашого духу. Вам подобається бути гнилим болотом. Незважаючи на це, я як вічний Спаситель далі виконуватиму свій обов'язок. І якщо я не можу врятувати весь світ, бо він не хоче бути врятованим, то я все ж урятую тих із світу, котрі, щоб мати змогу мене любити так, як мене слід любити, не є більшими від світу".

із книги [Вальторти М. "Богочоловік: Життя і страсті Господа нашого Ісуса Христа. Том 5"](#)